

ANTIPUTINOVSKÁ KONFERENCE V PRAZE: černá mračna nad protektorátem Bohmen und Mohren. Hřib s Rakušanem vystřídal Hitlera, Moravce a K. H. Franka

- CZ24 News | 23. července 2022

ČESKO: MILAN MACÁK se zamýšlí v předvečer antiputinovské konference v Praze na Břevnově nad podobností současného protiruského tažení vládní bruselské pětikoalice s protektorátními akcemi českých, ruských a ukrajinských kolaborantů za druhé světové války

Protektorátní přízraky nad Prahou se opět oživily. Fialova propaganda vytáhla po osmdesáti letech německý nacistický mediální brak. Zničené obrněnce instalované za podpory novodobých banderovců na Letenské pláni už brzy vystřídá břevnovská konference o budoucnosti Ruska jako vystřížená z časů Emanuela Moravce.

Ilja Ponomarjov jako generál Vlasov

Rozdíl je jen v tom, že generála Vlasova, oznamujícího v listopadu 1944 na Pražském hradě vznik Komitétu pro osvobození národů Ruska, nahradí o tomto víkendu současný lídr protiputinovské opozice a bývalý poslanec ruské Dumy Ilja Ponomarjov. Za tichého souhlasu Fialova kabinetu budou antiputinovci o víkendu plánovat přeměnu údajně imperiálního Ruska na unii nezávislých a demokratických států.

Psal se 28. únor 1942 a protektorátní Praha se za válečných časů dočkala nebývalé atrakce. Státní tajemník K. H. Frank zahájil výstavu „Sovětský ráj“, aby okupovaným Čechům názorně předvedl, jak se „dostávala do národního těla bolševická nákaza za přímé asistence Beneše a jeho vlád“.

Za kulisami sovětského ráje

Asi největší atrakcí byl tehdy mohutný sovětský obrněnec o 52 tunách dopravený z východní fronty, který se jako poutač pohyboval pražskými ulicemi ještě před zahájením výstavy. Protektorátní tisk pěl na výstavu doslova ódy a palcové titulky hlásily do světa: Bída a hrůzy „Sovětského ráje“, nebo „Výstava, kterou by měl vidět každý Čech“. Do Prahy se z blízkých i vzdálených míst sjížděly zástupy zemědělců, žactva, zaměstnaneckých a dělnických organizací. Pochopitelně většinou povinně. Přesto výstava budila rozpačitý dojem a očekávání organizátorů nenaplnila.

Zřejmě proto následovala o několik měsíců později další akce zorganizovaná tentokrát pro aktivistické (kolaborující) novináře přímo tiskovým úřadem říšského protektora. Již v listopadu 1942 vydal Orbis jejich svědectví v knize nazvané Čeští novináři na Východě (Kyjev – Charkov – Oděsa – Krym). Účastníci velkolepého zájezdu na východní frontu si v ní občas posteskli, jaká je škoda, že nemůže obyčejný Čech vidět to, co oni, protože prý bylo mnohem přesvědčivější než výstava „Sovětský ráj“.

Chvála Ukrajinců spolupracujících s nacisty

Kniha byla plná fotografií zničené sovětské válečné techniky, ale nechyběla v ní ani chvála Ukrajinců, kteří „vytvořili pomocné sbory, jejichž členy jsou též mnozí bývalí příslušníci sovětské armády a bojují se zbraní v ruce proti bolševickým záškodníkům“. Podobné adorace se dostalo od Vladimíra Ryby (stať Za kulisami ráje) i krymským Tatarům, kteří také vytvořili vojenské pomocné sbory a podle německých důstojníků se vzorně osvědčili.

Zničení obrněnci z „východní fronty“ čekali na svůj návrat do Prahy dlouhých osmdesátých let, až se letos v červenci konečně dočkali. Ukrajinské ministerstvo vnitra dopravilo do Prahy údajnou zničenou ruskou techniku z právě probíhajících bojů na Ukrajině. Výstavu na Letné zahájili ukrajinský ministr vnitra Monastyrskyj, jeho český protějšek Rakušan (STAN) a primátor Hřib (Piráti).

Také tentokrát vzbudila akce rozpaky, když mnozí poukazovali právě na paralelu s někdejší výstavou „Sovětský ráj“. Historická paměť je převít, a lze jen těžko pochopit, proč současní vládní P. R. makeři sáhli k replice nacistického mediálního kýče, pokud to ale nebyl záměr nějakého iniciativního blbce, který je, jak známo, nebezpečnější než třídní nepřítel.

V Praze znovu o budoucnosti Ruska

Středeční Seznam Zprávy zveřejnil pozoruhodný článek Terezy Šídlové, který se rovněž nese v duchu oživlých protektorátních stínů. V Praze se prý bude řešit na protiputinovském fóru budoucnost „svobodných národů“ Ruska.

Akce sice podle autorky nemá oficiální záštitu české vlády, ale tichý souhlas ano. Jako důkaz uvádí vyjádření šéfky kabinetu ministra zahraničí Lipavského a zároveň mluvčí úřadu, která je ráda, že se v Praze diskutuje o budoucnosti Ruska. Ruským politikům i prostým občanům se musí tento výrok líbit asi tak, jako se líbilo našim předkům v září 1938, když se o naší budoucnosti rozhodovalo na konferenci v Mnichově.

Je třeba připomenout, že Rusové tehdy Československo nezradili. Někdo může namítnout, že nejde o oficiální akci, ale to po výše uvedeném výroku neobstojí. Rozhodovat o budoucnosti nějakého státu mohou pouze jeho občané ve volbách a nikoli nějaké samozvané skupinky těch, kteří v této zemi nežijí a tudíž nesdílejí v dobrém či zlém její osudy.

Navazují na tradici K.H. Franka

Na tom je třeba trvat, ať už je někdo pro Putina, nebo se vůči němu vymezuje. Celá plánovaná akce „protiputinovské“ opozice totiž nápadně připomíná další nacistickou maškarádu, která se stala 14. listopadu 1944 na Pražském hradě. Tehdy se tam konalo za předsednictví generála Andreje Vlasova ustavující shromáždění Komitétu pro osvobození národů Ruska (KONR) – pod patronací německého státního ministra pro Čechy a Moravu K. H. Franka.

Vzhledem k tomu, že se zajatý sovětský generál Vlasov s celou svou takzvanou Ruskou osvobozenou armádou dal k dispozici Němcům, šlo o vlastizradu – bez ohledu na to, že za několik měsíců tzv. Vlasovci zpočátku pomáhali – nikoli však nezištně – pražským povstalcům proti okupantům.

Pozdravný telegram od vedoucího SS Heinricha Himmlera

V listopadu 1944 se podle tehdejší zprávy ČTK v Praze sešli zástupci lidu ruského, ukrajinského, tatarského, kazašského a turkestánského. Pozdravný telegram zaslal účastníkům i říšský vedoucí SS Heinrich Himmler a s Vlasovem jednal i ministr školství a lidové osvěty Emanuel Moravec. Protektorátní kolaborant číslo 1. Moravec ostatně nakonec dopadl stejně špatně jako Vlasovci.

Účastníci víkendového „břevnovského summitu“ plánující transformaci autoritářského imperiálního státu v jakousi „ruskou unii nezávislých a demokratických států“ by proto měli mít na paměti staré české přísloví o tom, že nelze dělat účet bez hostinského. Na tom nic nezmění ani sebevětší „šídlo“ v současném českém mainstreamovém pytli.

A pak ještě jedno: Všeho do času.

AUTOR: Milan Macák